

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

IX. Vtrùm obligatio confitendi, vocaliter Sacerdotibus, sit de iure Diuino, an solo humano.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

laico: Sed alterutrum, idem est, quod inter vos, scilicet homines hominibus, oues pastorum, subiecti praelatis, preterquam, quod & Sacerdotes Sacerdotibus inuicem confitentur. Quapropter quod ait: Et si in peccato sit, remittetur ei, non solum refertur ad Presbyterorum orationem, qui orabant pro infirmo; quasi illa sola sit futura remissionis causa: Sed ad Absolutionem Sacramentalem, qua oratione precedere debet. Et ideo subdit: Confitemini alterutrum peccata vestra, & orate pro inuicem, ut saluemini. Non solum orate, ut saluemini: Sed confitemini ut saluemini. Quare hoc potissimum loco fundatur necessitas Confessionis in articulo mortis.

Accedit in eandem sententiam Augustinus, de visitatione infirmorum, ubi contra illos, qui dicebant, satis esse confiteri DEO, hunc locum adducit, quod scilicet, necessarium sit, confiteri alterutrum, puta, homines hominibus, non quibuslibet, sed accersitis Presbyteris.

Aug. lib. 2.
de Visitat.
infirm. c. 4

*Estne Obligatio confitendi vocaliter
Sacerdotibus, de Iure Diuino,
an solo humano?*

*Questio
IX.*

Cym Confessio hec Sacramentalis, de qua loquimur, se extendat ad peccata occultissima,

Responso.

fina,

Caput I. De Institutione

fima, & secreta cordis, in quibus Ecclesia, aut puri homines potestatem non habent obligandi vel prohibendi: Sequitur, quod præfata obligatio confitendi, non est de iure humano. Primum indubitata veritatis esse impresentiarum statuimus; Secundum probatur: Ecclesia non potest ferre legem de actu aliquo, cuius transgressorem punire non potest: (Frustrà enim daretur lex; si legislator in transgressores vim non habeat coactiuam.) Sed Ecclesia actus occultos cordis punire non potest, nec eorum omissionem: (Quandoquidem homines non iudicant, nisi ea, quæ patent: DEVS autem intuetur cor, qui solus est scrutator renum & cordium; & huiusmodi secreta Diuino iudicio sunt reserua- ta, vt dicitur capit. Qualiter & quando, de accusationibus, & de Simonia in multis capitib.) Superest ergo huiusmodi Confessionem secretam, quæ ad occultissima cordis peccata se extendit, esse de Iure Diuino, non de humano.

Hier. 17.

Ioan. 5.

Secundò probatur ex illo Ioannis: Pater non iudicat quenquam, sed omne iudicium dedit Filio. Et paulò post: Potestatem dedit ei, iudicium facere, quia Filius hominis est. Iam, si omne iudicium dedit Filio, pro vt Filius hominis, & homo est: Igitur Christo, pro vt homo est, conuenit, peccatores iudicare; non solum in fine mundi, sed etiam in præsentì vita, dignos ad DEI gratiam admitten-

mittendo, indignos verò reprobando. Quare necessarium est, vt peccatores se Christo præsentent, qui, cum secundùm veritatē humanæ naturæ, & substantiæ corporaliter præsens in terris nō fit, sed Vicarios suos Sacerdotes reliquerit, quibus potestatem iudicandi in causâ peccatorum concessit: Consequens est, quòd teneantur peccatores se Sacerdotibus præsentare; vt per eos iudicentur. Iudicari autem non possunt, nisi præuia Confessione. Igitur Confessio iuris est Diuini, non etiam humani.

TER TIO, confirmatur ex illo Ioannis: Stans, inquit, in medio discipulorum, dixit eis: Pax vobis. Sicut misit me Pater; & ego mitto vos. Hoc cum dixisset, insufflauit, & dixit eis: Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata; remittuntur eis: Et quorum retinueritis, retenta erunt. Ex hoc loco discimus; Apostolos à Christo mitti, quemadmodùm ipse à Patre missus est. Missus est autem cum potestate ligandi & soluendi; remittendi & retinendi peccata, quam hîc communicat Apostolis.

Igitur, quemadmodùm absque Christo mediatore, nemini fas est sperare delictorum condonationē à D E O Patre; ita quoque quisquis Christi ordinationem, ipsiusque Vicarios, Sacerdotes, remittendorum, & retinendorum peccatorum, potestate præditos, neglexerit, aut contempserit; non

B

est, quòd

Caput I. De Necessitate

est, quod se impetraturum quicquã sibi persuadeat. Quod si ita est (est autem vero, vt ita dicam, verius) si inquam, penes Sacerdotes est potestas absoluendi à peccatis, in causa, quæ est inter DEVM, & peccatores, iudicandi; Ipsi autem iudicare non possunt, nisi causam cognoscant, & peccata: Hæc autem cognoscere non possunt; nisi præuia ipsorum delinquentium Confessione. Igitur Confessio iure Diuino est necessaria. Confirmatur hoc, ex illo Matthæi: Quæ ligaueritis in terris, erunt ligata in cælis: Quæ solueritis, erunt soluta & in cælis. &c.

Matth. 18.

Iacob. 5.

QUARTO, probatur ex eo, quod dixit Iacobus in sua Canonica: Confitemini alterutrum peccata vestra, vt saluemini. Qui quidem Apostolus, etsi non fuerit, nec esse potuerit, huius Sacramenti institutor; potuit tamen esse, & fuit promulgator: Sicut & idem Iacobus Sacramentum extremæ vntionis ibidem promulgauit, quod à Christo creditur institutum. Afferunt etiam ad id, illud Pauli ad Romanos: Corde creditur ad iustitiam, ore autem fit Confessio ad salutem. In quo, Apostolus Christi instituta sciens, videtur nobis intimasse necessitatem vocaliter confitendi.

Rom. 10.

Luc. 17.

QUINTO, probatur ex eo, quod Christus ad leprosos, qui curari à lepra petierant, dixit: Ite, ostendite vos Sacerdotibus. In quo

In quo Christus figuratiuè videtur peccatoribus præcepisse, si velint misericordiam obtinere, vt se Sacerdotibus præsentent, vt eorum iudicio impetrent, peccatorum condonationem. Quandoquidem per leprosos, peccatores, per lepram, peccatum, per ostensionem, qua se debebant Sacerdotibus ostendere, Confessio, & vitæ manifestatio figuratur. Per iudicium verò legalis Sacerdotis, Absolutio Sacramentalis significatur.

Vide argumentū 4. q. 2. Vbi hæc res fusiùs explicatur.

SEXTO, probatur per hoc, quòd Christus contulit Petro, & Sacerdotibus clauis Ecclesiæ, per quas possint regnum cœlorum his, quos dignos esse iudicauerint, aperire. Igitur necessarium est, vt peccatores, qui regnum cœlorum introire volunt, Sacerdotibus se præsentent, & peccata confiteantur; vt per eorum iudicium, regnum cœlorum eis aperiat, quod, ob ipsorum peccata, clausum fuerat. Aliò qui, si id necessarium non esset, sed possent peccatores per solam cordis pœnitentiam saluari, & regnum cœlorum intrare, frustra huiusmodi clauis essent Ecclesiæ collatæ.

DENIQUE, hanc, qua de agimus, Confessionis necessitatem, pleriq; Doctores probant ex eo, quod supra citatum est ex Ioanne. Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt. Sumpta secunda parte huius clausulæ, quia,

Ioan. 20.

Caput I. De Necessitate

vt Glossa illic habet, Sacerdotes retinere peccata, non est, censuram aliquam, aut sententiam ferre, ad ea retinendum; sed est, Sacerdotes ea non remittere: Ita, vt retinere opponatur ei, quod est remittere. Iam consecutio videtur aperta, Christus illic loquitur ad Sacerdotes de peccatoribus, dicens: Peccata, quæ vos peccatoribus remisistis, ego remittam: Quæ autem vos non remisistis, nec ego remittam.

Cum autem necessarium sit peccatori, ad ipsius salutem, vt D E V S illi peccata remittat; hoc verò non faciat, nisi per Sacerdotes: A Sacerdote autem remitti non possint, nisi peccata eidem innotescant: Innotescere illi non possunt, nisi ipse peccator, qui sui conscius est, ea Sacerdoti detegat. Igitur à primo ad vltimum, necessarium est peccatori, peccata sua Sacerdoti detegere. Hæc consecutio procedit, etiam seclusa omni iuris humani dispositione. Superest ergo, quòd obligatio & necessitas vocaliter confitendi Sacerdoti, sit de iure Diuino.

Questio X. Estne de necessitate salutis, Sacerdotibus confiteri?

Responso. **V**Ocalis Confessio, dubio procul, de necessitate salutis est, ideoque Concilium Tridentinum, id, hoc Canone confirmavit: Si quis negauerit Confessionem Sacramentalem, vel institutam, vel ad salutem necessariam